

Arrest

nr. 193 394 van 10 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en X en X handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 13 december 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van 30 oktober 2013 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2005 dient eerste verzoeker een asielaanvraag in. Op 3 mei 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 5949 van 18 januari 2008 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Tegen dit arrest dient

verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State die op 28 januari 2009 het beroep niet-toelaatbaar verklaart.

Op 27 maart 2007 dient tweede verzoekster een asielaanvraag in. Op 29 augustus 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient tweede verzoekster hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 5950 van 18 januari 2008 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Tegen het arrest dient verzoekster een cassatieberoep in bij de Raad van State die op 28 januari 2009 het beroep niet-toelaatbaar verklaart.

Op 18 november 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 3 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 1 februari 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 141 139 van 17 maart 2015 het beroep verwerpt.

Op 11 juli 2014 dienen verzoekers wederom een asielaanvraag in. Op 26 augustus 2014 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de aanvraag in overweging te nemen. Op 18 december 2014 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienen verzoekers hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 14 612 van 27 mei 2015 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 8 januari 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 14 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 7 december 2015. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die arrest nr. 192 739 van 28 september 2017 het beroep verwerpt.

Op 14 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor elk van verzoekers tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 7 december 2015. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 192 740 van 28 september 2017 het beroep verwerpt.

Op 6 oktober 2011 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 30 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 18 november 2013, samen met voor elk een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

Eerste bestreden beslissing

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K., A. (R.R.: ...)

geboren te Prigorodnoye op (...)1968

+ echtgenoot : M., A. (R.R. ...)

geboren te Tashkent op (...)1953

en kinderen : M., K. (R.R. ...)

geboren te Pristenovskij op (...)1992
M., L. (R.R. ...)
geboren te Tsjernovskij op (...)1994
M., M. (R.R. ...)
geboren te Grozny op (...)2001
M., A. (R.R. ...)
geboren te Gent op (...)2008
nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K., A. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.29/10/2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : schoolattesten) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

Tweede bestreden beslissing

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Naam + voornaam: M., A.
geboortedatum: (...)1953
geboorteplaats: Tashkent
nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”*

Derde bestreden beslissing

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Naam + voornaam: K., A.
geboortedatum: (...)1968
geboorteplaats: Prigorodnoye
nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”*

Vierde bestreden beslissing

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Naam + voornaam: M., L.
geboortedatum: (...)1994
geboorteplaats: Tsjernovskij
nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."*

Vijfde bestreden beslissing

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*Naam + voornaam: M., K.
geboortedatum: (...)1992
geboorteplaats: Pristenovskij
nationaliteit: Rusland (Federatie van)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."*

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsverplichting, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"De eerste bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnterviewd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekers geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat de ziekte waaraan de tweede verzoekster lijdt niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

4.1.2.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken klinkt als volgt :

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K., A. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag art-adviseur dd. 29/10/2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom de medische aandoening waaraan de tweede verzoekster lijdt, niet ernstig zou zijn. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is uitermate stereotiep.

De verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur is onvoldoende, te meer de vaststelling van de arts-adviseur niet strookt met de vaststellingen gedaan in de medisch verslagen die aan de medische regularisatieaanvraag werd gevoegd, waarin de nood aan adequate opvolging en behandeling wordt benadrukt (cf. infra).

Uw Raad oordeelde in het recente verleden:

"Le Conseil ne peut que constater que cette conclusion n'est pas adéquate au vu des éléments produits par le requérant, qui ne doivent pas être négligés au vu de la gravité alléguée de ceux-ci, laquelle est étayée par les certificats médicaux qu'il a produits et qui relèvent un risque d'impossibilité de marche. Le Conseil estime qu'il est malvenu dans le chef de la partie défenderesse d'en conclure hâtivement que le requérant 'ne souffre pas d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique', motivation qui apparaît pour le moins stéréotypée. Le caractère laconique de ladite motivation ne permet pas au requérant de saisir pour lesquelles sa demande d'autorisation de séjour a été déclarée non fondée."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden.

4.1.3.

In de eerste bestreden beslissing alsook in het advies van de arts-adviseur wordt verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de interpretatie van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Ten onrechte wordt besloten door de Dienst Vreemdelingenzaken dat een manifest gebrek aan een vergevorderd. kritiek. dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening. verhindert dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

- 4.1.3.1.

De verzoekers kunnen verwijzen naar onder meer het arrest gewezen op datum van 11/02/2013 (RvV 110 240) waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk stelt dat zelfs indien toepassing gemaakt wordt van de rechtspraak van het EHRM, deze rechtspraak, in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken voorhoudt, het EHRM het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening niet vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Bovendien dient bij de beoordeling eveneens rekening gehouden te worden met de medische situatie van de vreemdeling, de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland.

"3.2.3 Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag, in gevallen waarbij een gezondheidsproblematiek werd aangevoerd, enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde aandoening, blijkt niet dat het EHRM het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen worden vastgesteld. Het EHRM verduidelijkte in het arrest N.t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) dat de uit de rechtspraak voortvloeiende principes die dienen te worden gehanteerd bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM "must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country or origin or which may be available only at substantial cost"(vrije vertaling: dienen te worden toegepast bij de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale aandoening die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Uit dit arrest, dat de principes uit eerdere rechtspraak herneemt, kan bijgevolg worden afgeleid dat de aangevoerde aandoening ernstig dient te zijn, doch niet dat aandoeningen die niet acuut levensbedreigend zijn zonder meer niet in aanmerking dienen te worden genomen. Een van de principes die het EHRM hanteert is dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te verblijven louter om de reden dat die Staat betere medisch verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EVRM heeft dit uitgangspunt evenwel genuanceerd en gesteld dat er wel kan besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM "in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Bij de beoordeling van de vraag of er kan besloten worden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM al dan niet geschonden is houdt het EHRM rekening met de medicatie in het herkomstland en, doch in mindere mate, met de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen. In bepaalde gevallen werd ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft dan ook meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich actueel niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndagoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan van Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par 81 e.v.)

3.2.4 Aldus blijkt dat de verwerende partij, door enkel te onderzoeken of de aandoeningen levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van behandeling of opvang in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EHRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert en hierdoor ook de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskent.

Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond."

- 4.1.3.2.

Verder staat in het reeds hierboven geciteerde arrest geveld op datum van 27/11/2012 eveneens het volgende te lezen:

"... Ainsi, plutôt que de se référer urement et simplement à l'article 3 de la OEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le Législateur a prévu diverses hypothèses spécifiques.

La lecture du paragraphe 1er de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence, à savoir:

- o celles qui entraînent un risque réel pour la vie;*
- o celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique;*
- o celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant.;*

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'une risque 'pour la vie' du demandeur, puisqu'il envisage au côté du risque vital, deux autres hypothèses.

(...)

Outre que le médecin conseil n'a pas exercé l'entière responsabilité du contrôle que requiert l'article 9ter précité, le Conseil entend relever, qu'après avoir considéré que le dossier médical ne permet pas de constater l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la OEDH, tel qu'interprété par la OEDH qui exige une affection présentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie, ce médecin conseil et, à sa suite, la partie défenderesse, en ont déduit, indûment, qu'une autorisation de séjour ne pouvait être octroyée à la partie requérante sur la base de l'article 9ter de la Loi.

Or, ainsi qu'il a déjà été exposé ci-dessus, l'article 9ter de la Loi ne se limite pas aux risques de décès.

Si les prémisses du raisonnement du médecin conseil peuvent éventuellement permettre de conclure qu'il ne s'agit pas d'une maladie qui entraîne un risque réel pour la vie, elles ne permettent pas d'en déduire que ladite maladie n'entraîne pas un risque de traitement inhumain ou dégradant ou un risque réel pour l'intégrité physique.

(...)

Le Conseil estime dès lors que la motivation de la décision, fondée uniquement sur ce rapport incomplet du médecin conseil, est inadéquate au regard de l'article 9ter, §1er, alinéa 1er, de la Loi et méconnaît par conséquent la portée de cette disposition."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012)

4.1.3.3.

Recent oordeelde de Raad van State in het arrest nr. 223.961 dd. 19 juni 2013 dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 E.V.R.M., waardoor een verwijzing naar die drempel absoluut niet bruikbaar is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast heeft de Raad van State in hetzelfde arrest geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken beide mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te onderzoeken, namelijk het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit én het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijks is in het herkomstland of land van wettig verblijf. De ene mogelijkheid is niet afhankelijk van de andere mogelijkheid, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken beide op een degelijke wijze moet onderzoeken.

"Beoordeling

7.1. Naar luid van artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard "indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk".

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft". Anders dan de verwerende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf. (Pari. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34) De verwijzing door de verwerende partij naar twee vermeldingen in de memorie van toelichting over de verwijdering van vreemdelingen en de toepassing van artikel 3 van het EVRM, is niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden. (ibidem, 35 en 36) Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

7.2. Te dezen heeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies van 12 april 2012, dat tot de aanvankelijk bestreden beslissing heeft geleid, als volgt geformuleerd:

"Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. De in het medisch attest beschreven aandoeningen houden geen directe bedreiging in voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek. Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel". In het bestreden arrest wordt geoordeeld dat de verwerende partij, gelet op dat advies, de aanvraag niet-ontvankelijk moest verklaren en dat zij met de aanvankelijk bestreden beslissing niets anders heeft gedaan dan de wettelijke bepalingen

gerespecteerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat artikel 3 van het EVRM een hogere norm dan de Vreemdelingenwet is, dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dan ook moet worden gerespecteerd, dat die rechtspraak een zeer hoge drempel in medische zaken hanteert en dat de aanvraag van de huidige verzoeker niet op kennelijk onredelijke wijze niet-ontvankelijk is verklaard, aangezien de ambtenaar-geneesheer heeft gesteld dat de gezondheidstoestand van de huidige verzoeker niet kritiek is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. Dit is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond. "

(Zie het arrest Raad van State nr. 223.961 van 19 juni 2013)

Het mag duidelijk zijn dat de motivering in de eerste bestreden beslissing geenszins tegemoetkomt aan de argumentatie in het geciteerde arrest van de Raad van State dd. 19 juni 2013, die een degelijk onderzoek voor de beide in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opgenomen mogelijkheden én waarvan minstens het onderzoek van de tweede mogelijkheid effectief en klaarblijkelijk los dient te staan van de te hoge drempel die artikel 3 E.V.R.M. voorschrijft.

4.1.4.

De arts-adviseur heeft in zijn advies dd. 29/10/2013 het volgende gesteld:

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 45 jarige vrouw een chronische intolerantie vertoont tegenover gluten, zonder pejoratieve evolutie. Zij moet een glutenvrij dieet volgen. Later is ook sprake van een hysterie aanval.

Op basis van de voorliggende elementen, bestaat er volgens mij geen medische toestand die een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.

De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Wel moet er een dieet gevolgd worden.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd hier nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer naar haar land van herkomst.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (...).

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen spéciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

(Zie stuk 2)

- 4.1.4.1.

Er dient vastgesteld te worden dat de beoordeling van de arts-adviseur indruist tegen hetgeen in de medische getuigschriften werd vermeld.

Vele elementen die in de voorliggende medische getuigschriften worden aangekaart, worden eenvoudigweg genegeerd door de arts-adviseur.

Het is opvallend dat in het advies van de arts-adviseur niets vermeld wordt omtrent de ernstige vorm van anemie waaraan de tweede verzoekster lijdt.

a) In het standaard medisch getuigschrift van dokter Inge LAMPENS daterend van 12/09/2011 wordt dit nochtans duidelijk vermeld: 'ernstige zeer therapieresistente recidiverende ferriprieve anemie'.

b) Daarnaast negeert de arts-adviseur dat de tweede verzoekster een medicamenteuze behandeling dient te volgen. Het is aldus niet correct dat zij slechts een glutenvrij dieet dient te volgen.

c) Tevens dient zij op regelmatige basis gehospitaliseerd te worden, volgens een frequentie van ongeveer vier maal per jaar.

d) Over de veelvoudige hospitalisaties rept de arts-adviseur geen woord in zijn advies. Daarvoor worden de ogen gesloten.

De aandoening van de tweede verzoekster is chronisch waardoor de duur van de vereiste behandeling levenslang is.

e) Naast de medicamenteuze behandeling en de regelmatige hospitalisatie voor wat betreft de ernstige anemie waaraan de tweede verzoekster lijdt, heeft zij tevens nood aan kinesithérapie voor problemen aan de rug en pols (cf. medisch verslag van dokter Van den Steen die gevoegd werd als bijlage aan het standaard medisch getuigschrift). Ook dit wordt door de arts-adviseur niet vermeld.

f) De arts-adviseur stelt in zijn advies dat er ook sprake is van 'een hystérie aanval'. In tegenstelling tot hetgeen in het advies wordt voorgehouden, was dit niet beperkt tot een éénmalig feit, doch lijdt de tweede verzoekster aan 'aanvallen van hystérie sedert 20 augustus 2012' (cf. medisch verslag van dokter Inge LAMPENS dd. 28/08/2012, toegevoegd aan de aanvraag bij schrijven dd. 13/09/2012).

Het moge aldus duidelijk zijn dat de arts-adviseur de medische klachten van de tweede verzoekster minimaliseert en zich bij de opmaak van zijn advies niet gebaseerd heeft op een correcte feitenvinding. Nochtans, de medische verslaggeving die gevoegd werd aan de aanvraag zijn duidelijk en in ondubbelzinnige bewoordingen opgesteld.

De aandoeningen waaraan de tweede verzoekster lijdt zijn tevens van die aard dat haar fysieke integriteit aangetast zou worden bij stopzetting van de behandeling.

De arts-adviseur miskent de ernstige problematiek van de tweede verzoekster.

De vaststellingen van de arts-adviseur zijn aldus niet gestoeld op juiste feitenvinding.

Indien de arts-adviseur zich de moeite getroost op de tweede verzoekster aan een individueel onderzoek te onderwerpen, dan was zijn conclusie wellicht geheel anders geweest.

Het advies van de arts-adviseur geeft ook de indruk een loutere copy-paste te zijn, aangezien het voor de arts-adviseur blijkbaar niet duidelijk is of het in casu gaat om een vrouwelijke patiënte dan wel een mannelijke patiënte (veelvuldige verwijzing naar 'hij' of 'zijn' land van herkomst).

- 4.1.4.2.

Er dient vastgesteld te worden dat de arts-adviseur in kwestie, dokter JM, een geneesheer algemene geneeskunde is en dus geen enkele specialisatie heeft in de aandoeningen zoals deze van de tweede verzoekster (zie de website van de Orde van Geneesheren, <https://www.ordomedic.be/nl/zoek-eenarts/>), terwijl er mag verwacht worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken een arts-adviseur die een gedegen specialisatie heeft aanduidt teneinde omtrent de medische problematiek van de tweede verzoekster uitspraak te doen.

Op geen enkele wijze kan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken de objectieve vaststellingen van de behandelende geneesheer tegenspreken en dus helemaal niet op gemotiveerde wijze tot de conclusie is kunnen komen dat de aandoening van de tweede verzoekster niet zou kunnen weerhouden worden.

De werkwijze die de Dienst Vreemdelingenzaken hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur!

4.1.5.

De actuele gezondheidstoestand van de tweede verzoekster behoeft tot op heden opvolging.

De aandoening van de tweede verzoekster is immers tevens in die mate ernstig dat de consequenties bij stopzetting nefast en onomkeerbaar zijn.

Of behandeling mogelijk is in het land van herkomst van de tweede verzoekster is aldus een vraag die beantwoord dient te worden, alvorens kan geconcludeerd worden dat de tweede verzoekster zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet stelt :

'De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

Voor wat betreft de beoordeling van de ernst van een aandoening, het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, dient immers niet alleen de aandoening op zich beoordeeld worden, maar tevens of er een adequate behandeling/opvolging in het land van herkomst mogelijk is.

Een aandoening kan mogelijks niet als levensbedreigend beschouwd worden (voor zover gemeend wordt dat een levensbedreigend karakter noodzakelijk is in het kader van toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet), tot zover een adequate behandeling kan genoten worden.

De beoordeling van de ernst van de aandoening en het levensbedreigende en kritieke karakter impliceert bijgevolg een beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst.

In casu heeft de arts-adviseur zich beperkt tot het beoordelen van de ernst van de aandoening in de Belgische context en tot zover adequate behandeling aanwezig is.

Of behandeling mogelijk is in de Russische Federatie en meer specifiek in Tsjetsjenië werd NIET onderzocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de zorgvuldigheidsverplichting en de formele motiveringsplicht geschonden.

4.1.6.

Gelet op voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat de verzoekster lijdt aan een aandoening die ernstig is en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt, dan wel een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, om de medische regularisatieaanvraag van de verzoekers, ingediend op 06/10/2011, ongegrond te verklaren is dan ook niet redelijk.

De bovenstaande rechtsregels worden dan ook in de bestreden beslissing zonder meer geschonden.

4.1.7.

De eerste bestreden beslissing dient vernietigd te worden minstens wegens schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in deze beslissing, onder verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een medisch advies van een ambtenaar-geneesheer van 29 oktober 2013, gesteld dat uit het medisch dossier van verzoekster niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit vormt en evenmin aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijk of vernederende behandeling indien geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Dit advies waarnaar wordt verwezen, werd samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht en kan bijgevolg worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing. De Raad stelt vast dat in het betreffende advies van de ambtenaar-geneesheer een motivering is voorzien die pertinent en draagkrachtig is in het licht van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en waarbij concreet wordt toegelicht waarom de ingeroepen gezondheidstoestand van verzoekster geen voldoende graad van ernst heeft om aanleiding te kunnen geven tot een machtiging tot verblijf in België op grond van voormelde wetsbepaling. Wat de aangehaalde intolerantie ten opzichte van de gluten betreft, merkt hij op dat verzoekster een glutenvrij dieet dient te volgen. Wat de histerie aanval sinds 20 augustus 2012 betreft, stelt de arts-adviseur vast dat de redenen ervan niet nader zijn vermeld en dat wat de feriprieve anemie betreft, is verzoekster sneller vermoeid. Vervolgens licht de arts-adviseur concreet toe waarom de aandoeningen, volgens hem, geen voldoende graad van ernst hebben. De arts-adviseur oordeelt dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster. Zelfs onbehandeld is er geen risico voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, ligt aldus evenmin een stereotiepe motivering voor, doch wordt wel degelijk op concrete wijze toegelicht waarom de medische problemen van verzoekster niet volstaan opdat de verblijfsmachtiging in België wordt toegestaan. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). In zoverre verzoekers van mening zijn dat de bevindingen in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer niet stroken met de vaststellingen in de door hen voorgelegde medische attesten, wordt hun betoog nader onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Er blijkt bovendien niet dat het enkele gegeven dat een ambtenaar-geneesheer mogelijk op bepaalde punten afwijkt van bepaalde gedane vaststellingen in de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken tot gevolg heeft dat verweerder in zijn beslissing niet langer kan volstaan met een verwijzing naar dit advies van de ambtenaar-geneesheer. Deze laatste is ook overeenkomstig artikel 9ter, vijfde lid van de

vreemdelingenwet als enige bevoegd om zich uit te spreken over de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling en het in het eerste lid vermelde risico.

De motivering van de eerste bestreden beslissing, inclusief het gestelde in het advies van de ambtenaar-geneesheer, is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond en om welke redenen wordt geoordeeld dat de gezondheidstoestand van verzoekster niet wordt weerhouden opdat een verblijfsmachtiging wordt toegestaan, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verwijzing naar rechtspraak van de Raad in dit verband is niet dienstig, nu deze rechtspraak geen precedentenwerking heeft en verzoekers bovendien geenszins aannemelijk maken dat zich thans een gelijkaardige situatie voordoet.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet – bepaling die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt – luidt verder als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling voorziet duidelijk twee mogelijkheden wat betreft de ziekte van de betrokkene:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit,
- of de ziekte houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

Het vijfde lid van voormeld wetsartikel stelt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de medische beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer niet gebaseerd zijn op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn medisch advies van 29 oktober 2013 het volgende:

"NAAM : K., A. (R.R.: ...)

Vrouwelijk

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Prigorodnoye op (...)1968

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 06.10.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

-12/09/2011, 28/08/2012 dr. L., betrokkene leidt aan intolerantie ten opzichte van de gluten (glutenenteropathie) zodat een aangepast dieet moet gevolgd worden. Later wordt een hysterische aanval gemeld, opgetreden sedert 20/08/2012, om een niet nader vermelde redenen.

-27/07/2011, 16/05/2011, dr. van de Winkel, gluten enteropathie. Feriprievae anemie. Betrokkene is sneller vermoeid.

-26/07/2011, dr. D., coeliakie.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 45 jarige vrouw een chronische intolerantie vertoont tegenover gluten, zonder pejoratieve evolutie. Zij moet een glutenvrij dieet volgen.

Later is er ook sprake van een histerie aanval.

Op basis van de voorliggende elementen, bestaat er volgens mij geen medische toestand die een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn. De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Wel moet er een dieet gevolgd worden.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd hier nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar haar land van herkomst.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* rekening heeft gehouden met de verschillende door verzoekers voorgelegde medische stukken. Zij maken alleszins ook niet aannemelijk dat bepaalde medische stukken ten onrechte niet bij de beoordeling werden betrokken.

Waar verzoekers betogen dat de arts-adviseur enkel is nagegaan of de betrokkene aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoeningen lijdt, waardoor geen correcte toepassing is gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, kunnen zij niet worden gevolgd. De arts-adviseur stelt in het advies immers uitdrukkelijk *“Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 45 jarige vrouw een chronische intolerantie vertoont tegenover gluten, zonder pejoratieve evolutie. Zij moet een glutenvrij dieet volgen. (...)*

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling” en *“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Wat de glutenenteropathie betreft, stelt de arts-adviseur dat betrokkene een glutenvrij dieet moet volgen. In het medisch advies wordt bovendien rekening gehouden met de door de behandelende artsen vermelde feripriev anemie, aandoening die zich uit in snellere vermoeidheid. De behandelende artsen schrijven voor de anemie een orale Fe supplementtherapie voor. In dit verband merkt de Raad op dat de arts-adviseur dient na te gaan of de betrokkene zonder medicamenteuze behandeling (lees de orale Fe supplementtherapie) in een mensonterende of vernederende situatie terecht kan komen. De arts-adviseur besluit *in casu* dat in geval van een terugkeer naar het land van herkomst het geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster. Zelfs onbehandeld is er geen risico voor haar leven, fysieke integriteit of op een vernederende of onmenselijke behandeling. De arts-adviseur acht wel een dieet noodzakelijk. De arts-adviseur dient niet na te gaan of een optimale behandeling aanwezig is in het land van herkomst maar of verzoekster, zonder behandeling, in een onmenselijke of vernederende behandeling kan terechtkomen. Nu de arts-adviseur vaststelt dat een terugkeer, zonder medicamenteuze behandeling, geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van haar gezondheidstoestand, is het niet kennelijk onredelijk te besluiten dat verzoekster geen reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Wat de histerie aanval betreft, blijkt uit het medisch advies, in tegenstelling tot verzoekers' bewering, dat de arts-adviseur wel degelijk rekening heeft gehouden met deze aandoening. De arts-adviseur stelt evenwel tevens vast dat er verder geen redenen zijn vermeld in verband met de hysterische aanvallen. Evenmin is er een behandeling voorgeschreven voor deze aanvallen en dit wordt niet betwist door verzoekers.

Verzoekers verwijzen nog naar de door de artsen voorgeschreven hospitalisaties en kinesithérapie voor problemen aan de rug en pols en betogen dat de arts-adviseur hier geen rekening mee heeft gehouden. De Raad stelt echter vast dat nergens uit de medische stukken blijkt dat verzoekster gehospitaliseerd werd of kinesithérapie heeft gehad. Ook de arts-adviseur vermeldt in het medisch advies dat verzoekster nooit gehospitaliseerd werd. Verder stelt de arts-adviseur uitdrukkelijk dat er *“geen verdere medische complicaties geweest (zijn) die het vermelden waard zijn”*.

De ambtenaar-geneesheer heeft hierbij ook duidelijk rekening gehouden met de aandoeningen van verzoekster, met name de glutenenteropathie, de feripriev anemie en de hysterische aanval. De arts-adviseur oordeelt, zoals ook door de behandelende artsen is geoordeeld, dat verzoekster een glutenvrij dieet dient te volgen. Wat de voorgeschreven behandelingen betreft, met name een Fe-supplement, hospitalisaties en kinesithérapie, stelt de arts-adviseur vast dat er geen pejoratieve evolutie is van de aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster en geen medische complicaties die het vermelden waard zijn. De arts-adviseur besluit dat de gevolgde behandeling, met uitzondering van het dieet, niet noodzakelijk is in de zin dat bij ontbreken hiervan in het land van herkomst een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling blijkt en dit omdat niet blijkt dat de aandoeningen een zodanige graad van ernst hebben dat deze in deze situatie aanleiding kan geven tot dergelijk reëel risico.

Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat de besteden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Verzoekers blijven in gebreke de concrete bevindingen van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen of aan te tonen dat deze met enige onwettigheid of onzorgvuldigheid zijn behept.

Uit het enkele gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer verder eventueel strijdig zou zijn met de door verzoekster neergelegde medische stukken en dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van haar gezondheidssituatie door de ambtenaar-geneesheer en van mening is dat haar aandoening wordt geringschat, blijkt in ieder geval ook nog niet dat de ambtenaar-geneesheer is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of een manifeste beoordelingsfout maakte. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit ook veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten. Zoals reeds aangegeven, komt het de Raad niet toe een medische beoordeling te betwisten.

Vervolgens moet worden geduid dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid – en niet in de verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer om de vreemdeling te onderzoeken die op medische gronden tot een verblijf gemachtigd wenst te worden of een bijkomend advies van een deskundige in te winnen (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35).

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt geenszins louter omdat verzoekster niet werd onderzocht door een ambtenaar-geneesheer of deze laatste geen bijkomend advies van een deskundige inwon. Het komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe om te bepalen of hij een medisch onderzoek dient door te voeren of een bijkomend advies van een deskundige dient in te winnen om een medisch advies te kunnen verstrekken. Verzoekers betogen concreet dat verweerder niet zonder een persoonlijk onderzoek van verzoekster tot zijn besluit kon komen dat de aandoening van verzoekster niet in die mate ernstig is dat de *“consequenties bij stopzetting nefast en onomkeerbaar zijn”*. Er blijkt evenwel nog niet dat de ambtenaar-geneesheer aldus enig standpunt heeft ingenomen dat strijdig is met de voorgelegde medische stukken. De ambtenaar-geneesheer bevestigt immers dat verzoekster een glutenvrij dieet dient te volgen. In deze situatie blijkt niet dat verzoekers hun betoog op dit punt kan worden gevolgd en dat de ambtenaar-geneesheer verplicht was verzoekster persoonlijk te onderzoeken vooraleer zijn advies op te stellen. De Raad merkt ook op dat het enkele gegeven dat medische attesten van gespecialiseerde artsen voorliggen nog niet inhoudt dat ook de aangeduide ambtenaar-geneesheer van een bijzondere expertise dient blijk te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen, of dat hij verplicht zou zijn om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Er blijkt daarnaast ook geenszins als zou de ambtenaar-geneesheer de vaststellingen van een gespecialiseerde arts hebben tegengesproken. Verzoekers wijzen in dit verband nog op de feriprieve anemie en hysterische aanvallen, doch de Raad merkt op dat hierin enkel melding wordt gemaakt van een snellere vermoeidheid die met een ijzersupplement wordt behandeld en waarbij niet wordt vermeld dat verzoekster, zonder dit supplement, een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Wat de hysterische aanvallen betreft, stelt de Raad, samen met de arts-adviseur vast dat er verder geen redenen zijn vermeld of enige behandeling is voorgeschreven met betrekking tot die aanvallen. De Raad stelt aldus vast dat de ambtenaar-geneesheer deze diagnose als dusdanig niet betwist. Uit het betreffende medische attest van 12 september 2011 blijkt verder niet dat de geneesheer Dr. L, bij wie overigens ook geen specialisatie is vermeld, zich als dusdanig uitspreekt over de noodzakelijkheid van de behandeling of de gevolgen van stopzetting van de behandeling. Er liggen ook op dit punt aldus geen elementen voor die de Raad toelaten vast te stellen dat de ambtenaar-geneesheer niet op basis van zijn eigen vaststellingen tot zijn advies kon komen. Er blijkt verder ook niet dat de ambtenaar-geneesheer in alle gevallen dat hij een standpunt inneemt dat mogelijk in strijd is met de medische attesten die voorliggen, daargelaten de vraag of dit *in casu* het geval is, de betrokkene zelf moet onderzoeken of een derde arts of deskundige dient te raadplegen. Verzoekster laat na aannemelijk te maken dat in haar concrete situatie een medisch onderzoek of een bijkomend advies van een deskundige zich opdrong vooraleer de ambtenaar-geneesheer tot zijn advies kon komen.

De Raad merkt vervolgens op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins voorziet dat in alle gevallen moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een medisch probleem in het land van herkomst van een vreemdeling en of deze toegankelijk is. Wanneer de controlearts op basis van de voorgelegde medische stukken oordeelt dat verzoeksters aandoeningen geen voldoende graad van ernst hebben opdat deze in de situatie dat een adequate behandeling hiervoor niet

voorhanden is in het land van herkomst, een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt, blijkt niet dat er op hem een plicht rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf alsnog te onderzoeken.

In zoverre verzoekers aangeven dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook ziekten omvat die op termijn een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit kunnen inhouden bij gebreke van een adequate behandeling in het land van herkomst, herhaalt de Raad dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet twee toepassingsgevallen heeft: ziektes die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit en ziektes die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. Hierbij kan ook worden gewezen op rechtspraak van de Raad van State dat het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251) of een toetsing inhoudt aan de vraag of er sprake is van een maximale ernst van de aandoening waarbij een terugkeer naar het land van herkomst zelfs niet kan worden overwogen en waarbij het ingeroepen levensgevaar of risico op een aantasting van de fysieke integriteit, die reëel moet zijn op het ogenblik van de aanvraag, een zeker karakter op relatief korte termijn heeft (RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). De Raad benadrukt verder dat de ambtenaar-geneesheer niet enkel het actuele gevaar voor het leven of de fysieke integriteit heeft onderzocht, waarbij hij aangaf dat de vermelde aandoeningen of klachten niet levensbedreigend zijn en deze medische problematiek geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van verzoekster. Wel moet er een dieet worden gevolgd. Tevens is de arts-adviseur nagegaan of de klachten een zodanige ernst hebben dat deze aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Hij oordeelde dat dit niet het geval is, nu een terugkeer geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster. Verzoekers slagen er niet in deze beoordeling te weerleggen of aannemelijk te maken dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte niet alle medische gegevens bij zijn beoordeling heeft betrokken of hierbij niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag legde. Zij maken niet concreet aannemelijk dat er bij ontbreken van een medische behandeling alsnog enige acute levensbedreiging zal ontstaan, enige ernstige aantasting van de fysieke integriteit of enig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers brengen ook geen concrete gegevens aan die erop wijzen dat een terugkeer naar het land van herkomst tegenaangewezen zou zijn. Aldus kunnen verzoekers ook geenszins worden gevolgd waar zij stellen dat de ambtenaar-geneesheer zich zou hebben beperkt tot het beoordelen van de ernst van de aandoening in de Belgische context en voor zover een adequate behandeling wordt gevolgd.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

Verzoekers blijven verder in gebreke te duiden welk algemeen rechtsbeginsel verweerder zou hebben miskend bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel mist dan ook de vereiste precisie en is om deze reden niet ontvankelijk.

Zoals reeds werd vastgesteld, maken verzoekers niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn medische beoordeling is uitgegaan van een gebrekkige of onjuiste feitenvinding of dat verweerder zich niet kon steunen op dit advies om de verblijfsaanvraag ongegrond te verklaren. Door andermaal aan te geven dat zij zich niet akkoord kunnen verklaren met het advies van de ambtenaar-geneesheer tonen verzoekers nog geen machtsmisbruik aan. Er blijkt geenszins dat de ambtenaar-geneesheer en verweerder niet met de nodige objectiviteit zouden hebben gehandeld.

Het eerste middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 Verzoekers voeren in een tweede middel, dat is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsverplichting, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij

wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betogen in dit verband tevens dat er sprake is van een miskenning van het arrest Mohammed t. Oostenrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juni 2013 (nr. 2283/12).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekers mede te delen dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.2.

Dat de aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet nog niet definitief beslecht werd.

Met huidig verzoekschrift tot nietigverklaring wordt immers deze beslissing tot ongegrondheid aangevochten.

4.2.2.1.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest. en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

"... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM."

(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en

cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengrondgebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker.

De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt.

De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

- 4.2.2.2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlages 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is. gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

- 4.2.2.3.

In de Russische Federatie zal de tweede verzoekster geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In de Russische Federatie is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk.

Indien de verzoekster het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar haar land van herkomst, loopt de tweede verzoekster het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

- 4.2.2.4.

In de bestreden beslissingen wordt op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van de tweede verzoekster.

Bij gebrek aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van de tweede verzoekster niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van deze beslissing tot verwijdering.

Dat er reeds een beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag werd afgeleverd, neemt niet weg dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van andere beslissingen — zoals in casu de bevelen tot het verlaten van het grondgebied - de medische problematiek niet in overweging dient te nemen of hieromtrent niet dient te motiveren.

Verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht.

4.2.2.5.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoekster kan invoeren om wel in België te verblijven in functie van de medische problemen.

De bestreden beslissingen zijn kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

4.2.3.

Aan de eerste verzoeker, de tweede verzoekster en aan de twee meerderjarige dochters van de verzoekers wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Aan de twee minderjarige dochters van de verzoekers werd er echter geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Zij zijn evenmin opgenomen in het bevel van hun moeder dan wel vader.

Indien de bevelen om het grondgebied te verlaten zullen worden ten uitvoer gelegd, dan zal artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag geschonden worden. Overeenkomstig dit artikel mag geen enkel kind tegen zijn wil – en tegen zijn belang-gescheiden worden van zijn ouders.

Aangezien de bevelen om het grondgebied te verlaten geen betrekking hebben op de twee minderjarige dochters van de verzoekers, kunnen zij ook niet gedwongen gerepatrieerd worden naar hun land van herkomst.

4.2.4.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoekers werd een beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag genomen.

Met huidig verzoekschrift wordt tegen deze ongegrondheidsbeslissing hoger beroep aangetekend (eerste middel). Dit is geen schorsende procédure.

Tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Evenmin heeft dit schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid de bevelen om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans halen de verzoekers in de huidige beroepsprocedure aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen (cf. eerste middel: foute interpretatie van artikel 3 E.V.R.M.).

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

"(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States' obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (see Kudta v. Poland [GC], no. 30210/96. § 157, ECHR 20000X1; M.S.S. v. Belgium and Greece [GC], no. 30696/09. § 288, ECHR 2011; and I.M. v. France, no. 9152/09. § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France, no. 25389/05. § 53, ECHR 20070 V § 53; M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 289; and I.M. v. France, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see Çakici v. Turkey [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999 1/I/j. Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see Jabari v. Turkey, no. 40035/98. §48, ECHR 2000 VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see Doran v. Ireland, no. 50389/99, §57, ECHR 20030X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see Shamayev and Others v. Georgia and Russia, no. 36378/02, § 448, ECHR 20050III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see Jobari, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see Bati and Others v. Turkey, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004DIV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see Conka v. Belgium, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 200201; Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, § 66; M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, §§ 290-293; and I.M. v. France, cited above, §§ 132-134)."

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having - at the relevant time - an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention

Dat de verzoekers een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft. De ongegrondheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangevochten.

Dat aan de verzoekers geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hen de bevelen om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissingen geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoekers een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben, wordt hen geen bescherming geboden tegen de uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar de Russische Federatie.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

4.2.5.

De bestreden beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen eveneens vernietigd te worden, minstens wegens schending van de formele motiveringsplicht."

3.4 De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekers genomen beslissingen tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoekers geven aan dat in de bestreden beslissingen een uitdrukkelijke motivering zich opdrong waarom de in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingeroepen gezondheidstoestand bij verwijdering geen aanleiding zal geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat in de tekst van deze bepalingen in beginsel geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor verweerder kan worden gelezen. Nu verweerder voorafgaand aan het geven van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, en dit op dezelfde dag, reeds een beslissing nam waarbij op gemotiveerde wijze, en dit aan de hand van een medisch advies van een ambtenaar-geneesheer, werd vastgesteld dat de medische gezondheidstoestand van verzoekster geen belemmering vormt voor een terugkeer naar het land van herkomst en bij een terugkeer geen aanleiding zal geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, blijkt niet dat hij in de daaropvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten alsnog hieromtrent diende te motiveren, en dit al zeker niet in het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker en de kinderen, nu geenszins blijkt dat ook zij medische problemen hebben. In de situatie dat het bestuur reeds vaststelde dat geen medische elementen blijken die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst, en hieromtrent motiveerde, blijkt niet dat het bestuur alsnog in de daaropvolgende beslissingen tot verwijdering deze motivering moet hernemen of hieromtrent opnieuw moet motiveren.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder *in casu* niet kon volstaan met een motivering op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet of dat een formele motivering in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt andermaal niet aangetoond.

In zoverre verzoekers betogen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en zij aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De door verzoekers bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Overeenkomstig deze bepaling is verweerder in beginsel verplicht tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling die zich bevindt in de hierin bedoelde situatie.

Verzoekers maken met hun uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte vaststelde dat zij zich bevinden in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten.

Zij wijzen weliswaar op het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet definitief is beslecht, nu middels huidig verzoekschrift ook tegen deze beslissing een beroep wordt ingesteld bij de Raad, doch tonen niet aan dat aldus verweerder niet reeds vermocht over te gaan tot het geven van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

De eerste bestreden beslissing wordt tot aan haar eventuele vernietiging geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*). In ieder geval merkt de Raad op dat het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing ongegrond werd bevonden. Er blijkt dan ook in geen geval dat verzoekers op dit punt nog een belang hebben bij hun betoog.

De verwijzing door verzoekers naar de parlementaire voorbereiding van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreffende de situatie van een vreemdeling die er niet in slaagt zijn identiteit aan te tonen en aldus niet op ontvankelijke wijze een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zal kunnen indienen, is in dit verband verder niet dienstig. Deze situatie doet zich immers *in casu* niet voor. De Raad benadrukt ook dat deze passage niet stelt dat het bestuur niet kan overgaan tot een beslissing tot verwijdering. Er wordt enkel aangegeven dat een dergelijke persoon in dit geval niet gedwongen zal worden verwijderd indien dit aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Het bestuur stelde daarenboven *in casu* reeds vast dat dit, wat verzoeksters medische situatie betreft, niet blijkt.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State waarin de situatie voorlag waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard omwille van het niet aantonen van de identiteit, is bijgevolg evenmin dienstig. Thans ligt geenszins een gelijkaardige situatie voor en werd de gezondheidstoestand van verzoekster onderworpen aan een inhoudelijke medische beoordeling door een ambtenaar-geneesheer, voorafgaand aan het nemen van de verwijderingsmaatregelen. Arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben daarenboven geen precedentswerking.

Verzoekers kunnen vervolgens worden gevolgd waar zij stellen dat hogere rechtsnormen primeren op artikel 7 van de vreemdelingenwet.

In zoverre zij op dit punt van mening zijn dat een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt, verwijzen zij enkel op algemene wijze naar de gezondheidsproblemen van verzoekster zoals ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde in de eerste bestreden beslissing evenwel reeds dat er actueel geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit en er evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling blijkt wanneer een adequate behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst. Hierbij lag een advies van een ambtenaar-geneesheer voor die oordeelde dat de ingeroepen gezondheidstoestand niet de hiervoor vereiste ernst heeft. De beoordeling in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omvat ook het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM

(RvS 29 januari 2014, nr. 226.251). Verzoekers brengen geen gegrond middel aan tegen de eerste bestreden beslissing. De Raad benadrukt in dit verband ook dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Dergelijke dwingende humanitaire redenen blijken *in casu* niet. Enig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling op een andere grond wordt ook niet concreet toegelicht. Enige schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Het gegeven dat verweerder er zich voorafgaand aan het geven van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van verzekerde dat de gezondheidstoestand van verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden, en dit door haar gezondheidssituatie voor te leggen aan een ambtenaar-geneesheer, houdt ook het bewijs in dat deze hiermee rekening hield en op dit punt een voldoende zorgvuldigheid in acht nam.

Verzoekers wijzen verder op een schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en het feit dat aan de twee minderjarige dochters van verzoekers geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Zij zijn evenmin opgenomen in het bevel van hun moeder, dan wel hun vader. Aangezien de bevelen geen betrekking hebben op de twee minderjarige dochters kunnen zij ook niet gedwongen gerepatriëerd worden terwijl geen enkel kind tegen zijn wil gescheiden mag worden van zijn ouders.

Waar verzoekers erop wijzen dat er aan de minderjarige kinderen geen bevel werd afgegeven, kunnen zij worden gevolgd. Evenwel heeft dit niet tot gevolg dat de kinderen worden gescheiden van hun ouders in geval van een gedwongen repatriëring van de ouders. Kinderen volgen de verblijfstoestand van de ouders die het ouderlijk gezag uitoefenen op hun minderjarige kinderen. Bovendien wordt opgemerkt dat de bestreden beslissingen geen gedwongen verwijderingsmaatregel bevatten. Indien de ouders 'vrijwillig' uitvoering geven aan de bevelen en het grondgebied verlaten dienen de minderjarige kinderen hun ouders te volgen en worden zij geenszins 'verplicht' op het grondgebied te verblijven of gedwongen gescheiden van hun ouders. Immers nergens uit de bestreden beslissingen of uit de stukken van het dossier blijkt dat er sprake is van een 'gedwongen scheiding' van hun ouders, noch tonen de verzoekers dit aan. In de mate dat een schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag op dienstige wijze kan worden aangevoerd, nu aan deze bepaling een directe werking moet worden ontzegd, is de aangevoerde schending ongegrond.

Er blijken aldus geen hogere rechtsnormen die de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet verhinderden. De vaststelling dringt zich verder op dat verweerder in deze situatie beschikt over een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ('moet').

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de vreemdelingenwet blijkt niet. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel. Enige schending van artikel 3 van het EVRM of enige bepaling van het Kinderrechtenverdrag wordt evenmin aangetoond.

De toelichting van verzoekers laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoekers laat de Raad ook niet toe te concluderen dat hun particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving, zodat evenmin kan worden besloten dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten disproportioneel zijn. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover verweerder beschikt, blijkt ook niet dat verzoekers dit op dienstige wijze kunnen aanvoeren.

De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

Verzoekers blijven verder in gebreke te duiden welk algemeen rechtsbeginsel zou zijn miskend door verweerder bij het nemen van de tweede en volgende bestreden beslissingen. Dit onderdeel van het middel mist dan ook de vereiste precisie en is om deze reden niet ontvankelijk.

Ten slotte betogen verzoekers dat zij, gelet op wat is bepaald in artikel 13 van het EVRM, dienen te kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel. Artikel 13 van het EVRM voorziet evenwel slechts in een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor personen wiens rechten en vrijheden die in het EVRM zijn opgesomd werden geschonden en verzoekers maken dit niet aannemelijk. Hierboven werd zo reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeksters gezondheidstoestand aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Door verder te benadrukken dat zij van oordeel zijn dat een beroepsprocedure tegen een administratieve beslissing in bepaalde gevallen een schorsende werking moet hebben en dat dit in de wetgeving moet zijn vastgelegd, tonen verzoekers niet aan dat de door verweerder genomen administratieve beslissingen op zich door enig gebrek zijn aangetast. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers in wezen een kritiek uiten op de wet – die geen schorsende werking verleent aan een annulatieberoep tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging verblijf wordt afgewezen of tegen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – doch dat hij een dergelijke kritiek niet in aanmerking kan nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359). Verzoekers maken met hun betoog dat gelet op het arrest Mohammed t. Oostenrijk van het EHRM huidig beroep schorsende werking zou dienen te hebben, ook nog niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zelf dit arrest zouden miskennen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN